

نظر نبوده است و حال آنکه بهترین وسیله نوآفرینی و تبدیل کهنه به نورا در اختیار داشته‌ایم و نهاده‌های تکامل را میتوانسته‌ایم بجای نهاده‌ای کهنه سنتی بکارگیریم. اصل اجتهد که دنبام پرتحرک تشیع علوی است به پیروان مذهب حقه‌جعفری این امتیاز را میدهد که نیت شارع مقدس اسلام را در قالب اصول و قواعد و علوم عصر خود بریزند و آنچه برای تفکر آدمی تکامل پیداکرده با آن انبیاط دهدند و به شکل اولیه آن یا بند نگردند. پس مساله مالیاتها و نحوه مالکیتها و سیستم اقتصادی و اجتماعی و قوانین جزائی و مدنی بنحو شایسته‌ای قابل تحويل و تحول است و خیلی خوب مشود نیت شارع مقدس اسلام را درک کرد و برآنها منطبق نمود - اما شما آقایان دست‌اندرکاران اصل مرغ یک پا دارد و اینست و جزو این نیست را انتخاب کرده‌اید و اصرار دارید مرغ را چون روزی بصورت جوجه در تخم مرغ بوده دوباره به تخم مرغ برگردانید ولی

سازمان عظیم چهارم داری

کتر مهدی پرہام

برای سخنرانیهایکه به نفع ما سخن میگفتند و همه برای آنها کف میزدند ما کف نمیزدیم زیرا کف زدن منع شرعی دارد و چون نمیتوانستیم "تکبیر" بگوییم لاجرم ساخت نشسته بودیم ! یاللعلج ! .. این چه تظاهری چگانه‌ایست که نه بدرد دنیا میخورد و نه بدرد آخرت ! ..

آیاعیی داشت که از اصل جالب مذهبی خود "تفیه" که در واقع نوعی دیپلماسی است استفاده میکردیم و آبروی خود را نمی‌ریختیم ؟ !!

کلانتریها سرزسوزنی قدرت در مقابل
چماق دار ندارند و صریحاً می‌گویند
می‌دانیم چماقداران کی و کجا هستند
ولی دستگیری آنان بی‌نتیجه است،
چون فردای روزی که دستگیر می‌شوند
ازاد می‌گردند.

بدا به اندام تکامل یافته مرغ نمی‌اندیشید کدامکان
ندارد دوباره به تخمر مرغ داخل شود. چون بهای
غیرممکن نمی‌اندیشید لاجرم به اصرار مرغ را
میگیرد و برتخمر می‌فشارید، بدیهی است که
تخمر مرغ می‌شکند و مرغ بداخل تخمر مرغ نمی‌رود.
بنابراین عمل را بنحو دیگری درباره دانشگاهیان و
اندیشمندان انجام میدهد و به اصرار میخواهید
دکتر و لیسانسیه و دبلمه را به کلاس ابتدائی
برگردانید و برای آتها آداب استبراء و استنخا
تدریس کنید و بدهیات بگوئید و همینکه به
اعتراض لب گشودند مارک غیرمکتبی برآنها زده و
از کارشناس برگزار نماییدو به نان شب محتاجشان
کنید و اگر از فرط عصباتی اهانت کردند به
جوخه اعدام بسپارید. با همین برنامه و سیاست
میخواهید به حکومت خود ادامه دهید؟ اینهمه
ناراضی شما را بروبر نگاه خواهند کرد و هیچ
حرکتی از آنها سرنخواهد زد؟ آقایان کورخواندهاید
اسلام در این محدودهای تنگ و حضیض پستی‌ها
رشد متعالی نمیکنند و بجای حرکت در آسمانها
خود را در قعر مذلت‌های زمینی مدفون خواهید کرد!
نمیدام چرا امام را سرمش قرار نمیدهد و با
او پرواز نمی‌کنید و همیشه سعی دارید ایشان را
از پرش بازدارید و با خودتان در سطوح بائیں
بحركت آورید؟ این بزرگوار هرگز در مسائل کوچک
فقهی خود را محصور نفرمود و با اینکه جواب پرسش-
های کوتاه‌اندیش‌ترین مردمان عامی را داده ولی در
گرداب کوتاه‌اندیشی آنان توقف نکرده‌اند و اسفرار
ملاصدا را برای جهش و پرش تخته بندشگان
زمینی که خود را در اطاقهای دربسته‌خوزه‌های
درسی محصور نموده بودند تدریس فرمود و اصولاً
طلبهای که حصار محدود فقه و اصول را بشکند و به
فراختنای لایتناهی فلسفه ورود کند معلوم است
عادیات و مبتذلات او را قانع نمیکند و حرکت او
حرکتی متعالی است. سال گذشته نمونه عالی این
حرکت را در چند جلسه قرآن در صحنه که تلویزیون
آنرا پخش کرد، نمیدام دیدید؟ امام چنان شریعت
را با طریقت آشنا داد که انسان ترجیع بند مشهور
هافت اصفهانی را لمس میکرد:
سه نگردد بريشم ار او را
پرینيان خوانی و حریر و بربند
در سه آئینه شاهد ازلی
پرتو از روی تابناک افکار

۲- انصراف از اجبار و گزینش اختیار
در مقاله "جنگ و انقلابی دیگر" یاد آور شدم که در مرحله دوم انقلاب (آغاز جنگ با عراق و جوشش دوباره مردم با یکدیگر) باید از سرخی انقلاب بکاهیم و انقلاب فرهنگی که جوهر آن بحث وانتقاد و گفتوگو است جانشین انقلاب خوینی کنیم. وقتی مدعی میشویم که انقلاب ما انقلابی معنوی است تلویحاً تائید مینماییم که از اجبار روی گردانیم و در کارها به اختیار و اراده اولویت میدهیم. ولی متأسفانه درست بر عکس ادعای خود عمل میکیم. در قانون اساسی ما موارنه منفی که بیانگر عدم دخالت ما در کار دیگران است و جلوجی از دخالت

نویسنده متعهد هستند؟ آقایان اینقدر خیره‌سری نکنید برسی بخ شاخه‌نشسته‌ای دو دارید رامی برید. سرانجام با سرفورمی افتید جسمهای بسیاری به‌انتظار در غلط‌بین شمات دست از سفار بردارید و به قول امام برس شور آئید. در این باره جای بحث بسیار است که بدوقتی مناسبتر موكول می‌نمائیم. اکنون باید در صدد چاره برآمد و چنانچه چماقداری، این سیفليس جامعه انقلابی بیمارما، امروز مدواوا نگردد، فردا دیر است و مرگ بیمار‌حتمنی است آنچه برای رهایی از این بیماری مهلک بدنظر من میرسد اینهاست:

۱- در دت سیاست سرپوس کداری

گریه است "بعد از اینکه با عراق در جنگیم یا ضد انقلاب و امریکاییسم جهانی از انتقادات ما به یکدیگر سو- استفاده میکند، باید در اسرع وقت رها گرد و مطبوعات توفیق و تعطیل شده راه را هرچه زودتر اجازه انتشار داد و بحث و انتقاد آزاد را جانشین این خفغان مرگبار زیرسرویش نمود. تابیخ و انتقاد که جوهر انقلاب فرهنگی است، و تداوم انقلاب را معنی میبخشد. تحقق پیدا نکند و نظرات گوناگون در رسانه های گروهی عرضه نشود و این پدیده چماق - زنی زیر ضربات انتقاد قرار نگیرد و ریشه های آنرا در گذشته و حال نویسنده کان چیره دست و جستجوگر

معلوم می شود امام کما بیش از آزار آیت الله لا هوتی استحضر پیدانموده که چنین هشداری می دهد، وانگهی روشن است که هیچ جناحی نمی خواهد خاطر امام را مکدر کند، ولی وقتی سوئ قصد بجان آیت الله لا هوتی اتفاق می افتد، یعنی درواقع سوئ قصد بجان امام می شود کاملا معلوم است که گار از دست جناح پیمان شکن هم خارج شده و چماق دار برای خوش خدمتی ابتكار عمل را بدست گرفته است.

بیان ندارند و تشکیلات فعلی آنرا افشا نکنند، امکان ندارد چماق زنی از جامعه طرد گردد. ولی باید دانست چماق زن فرزند این اجتماع است، منتهی فرزندی بدآموخته که باید با آموزش صحیح او را برآه آورد و گرفته مقابله بمثل کردن و آنها را زیرشکنجه کشیدن نقض غرض است. باید از زندگی در اکسترم (افراط و تفریط) و انتقام جوشی قبیله‌ای دست بوداشت و در حل مساله کوشید. این سیفليس مهلهکی که دارد پیکر انقلاب را می‌فراساید، باید مدوا شود و گرفته با یارچه روی زخمها چرکین را پوشاندن و مریض را وادار بخنده کردن. و او را به نماز ایستاندن، مرض معالجه نمی‌شود. تا زمانی که خیال شود سکوت نویسندگان و سخنوران یاتائید و تحسین آنها از انقلاب و هیئت حاکمه موجب بقا و استحکام انقلاب است، اوضاع همین است که می‌بینید، تشنج، بلانکلیفی، بدینی، عصیان و سرانجام انفجار...

۳- قبول اصل تکامل و بکاربستن آن

متاسفانه بر اثری تجربی و عدم شناخت مکانیزم دموکراسی از فلسفه آزادی مطبوعات آگاهی نداریم و خیال میکنیم دولت بیدار دولتی است که مهار مطبوعات را در دست داشته باشد و هر وقت صلاح دید به آنها آزادی دهد و هر وقت مقتضی ندانست آنرا پس بگیرد؛ و مردم علاقمند به ترقی و سعادت مملکت مردمی هستند که آنچه دولت از آنها خواست انجام دهند و دولت را باشурتر و صلاح‌اندیشتر از خود بدانند. بخصوص اگر این دولت اسلام

و افرادش همه مکتبی باشد. و حال آنکه این تصویری بر خطاست، دولت بیدار، دولتی است که مهار مطبوعات را بدست نداشته باشد و به انتقاد آنان گوش دهد و زهمنودهای صحیح آنها را بکار بندد و هر به اینکه مرغ یکبا دارد اعتقاد نداشته باشد و هر زمان که دیدن ظری برتر از نظر او اراده شد نظرخود را تغییر دهد و نظر جامعتر را بپذیرد و مردم علاقمند به سعادت و ترقی مملکت مردمی هستند که هیئت دولت را مردمی برتر از انسان ندانند و آنها را جایز بالخطا بدانند و از انتقاد کردن نترسند و اگر در امری از هیئت دولت بیشتر تخصص دارند، خطای دولت را گوشزد کنند و همیشه نابینا و چاه را دیدن و خاموش نشستن برای آنها گناه کبیره باشد — با چنین دولت و مردمی ترقی و سعادت همیشه قرین است و این گوشهاست از دموکراسی و خلاف آن

ممهوہ است از دیتیاتیوری .- در دموکراسی هرقدرتی در کنار خود ضد قدرتی دارد تا آنرا از سرکشی و خودکامگی بازدارد این ضد، مایه تخریب نیست بلکه عامل وحدت و تکامل است؟ در کنار قدرت دولت ضدقدرتی بنام مجلس شورا است و در کنار قدرت مجلس ضدقدرتی بنام مطبوعات یقزاردارد و کنار قدرت مطبوعات ضدقدرتی بنام قدرت مردم وجود دارد که چنانچه مطبوعات ناروا و یاوه نوشتهند گذشته از اینکه در محاکم دادگستری قابل تعقیب است خود مردم هم از خرید آن خودداری خواهند کرد و محاکوم به ورشکست است و خود بخود از صحنه خارج میگردد . تمام این فقراتها مایه اعتراضات بکریگند

هم این مردمه می‌باشد که همچنانکه سیاستگران و مطبوعات سرفصل آزادیهای دیگر است و مابایسیاست سربویش‌گذاری برآن سربویش گذاشتادم و دارای خودمان را خفه میکنیم.

جالب این است آنجا که باید بحکم نوع طبیعت کار برآن سربویش گذاریم دستمنان را با میکنیم و جائی که باید با دستباز با مردم گفتگو کنیم بر تمام وجود مان سربویش میگذاریم. دیپلماسی در کارهای سیاسی لازمه روابط خارجی هر مملکت بمالک دیگر است و ما در این ارتباط که باید ب دیپلماسی عمل کنیم بکلی خود را باز میکنیم داریم بر سیاست و سیاستمداری و وزارت خارج خط بطلان میکشیم. در کنفرانس دهلهی نو که اخیر تشکیل شد، نمایندگان ما، بنایه اظهار خودشان د تلویزیون سیاست دستهای بارداشتند و همه‌چیز ر بی پرده میگفتند چون در اسلام کار بنهانی وجود ندارد و باید رک و راست انسان حرفش را بزنند کاری که هیچ دیپلمات وزیردهای نمیکند - بطوریک بعضی از نمایندگان دول دوست من باش نصیحت یادآوری نموده بودند که با این ترتیب شما همیشیک جو مخالف بوجود می‌آورید و در پیش رد منظوظ خود موفق نخواهد شد. جای تأسف است که فقط به نصیحت آنان وقوع نشاهده بودیم بلکه

مهره زدی و غارتی بتوانند دست زنند و از کیفر موصون باشند. خواننده دانشگاهی عزیز معدتر میخواهم و باذکر فول تایم ویارت تایم یادداشتگاه را در توبیدار گردم. این امری طبیعی است. وقتی دانشگاه میسته شد و دانشگاهی طرد گردید چه مقادیر متولد میگردد و صحته گردان میشود.

(سعدي) کلانتریهای سرسوزنی قدرت در مقابل چماق دار ندارند و صریحاً میگویند میدایم چماقداران کی و چگاه استند ولی دستگیری آنان بی نتیجه است، چون فردای روزی که دستگیر میشوند آزاد میگردند. این آزادی عمل در جنایت و دزدی و هنک تاموس آرامش رو خواه را ارجشمان مردم گرفته و هر آن منظره است که مرد تجاوز قرار گیرند.

دیوطلسنم شده هرج و مرج را از شیشه بیرون آورده اند و حالا دیوار بهیچ افسونی نمی توانند به شیشه برگردانند و درینها این اراذل و اوپاش (لمپن) کارچاق کنها و واسطه های شیادی بوجود آمد هاند که به کم اینها موال مصادره شده مسترد میگردند و زندان افتاده های باگناه و بی گناه آزاد میشوندو و ... این از عوارض خاص زور مداری است که در اطراف خود هزاران کانون فساد رامثل قارچ میریوایند! ... این چماقداران دست دوم و سوم (بارت تایم) دارند مثل چماقداران

دست اول از ریزپرمان جناح هیبت خانم بیرون
صبروند و چون از تعقیب مصون هستند خودسرانه
کارهای انجام میدهند که خیال میکنند خدمت است
ولی غافل از اینکه دردرساهای بزرگ بوجود میآورد
که بسهوالت قابل رفع ورجوع نیست . نمونهاین ماجرا
ماجرای آیت الله لاهوتی است کسی که امام او را به
قدرتی عزیز میدارد که صریحاً "میفرماید: کسی که به
lahooti آزاده دهن مثل این است که بهمن آزار داده
باشد .

معلوم نمیشود امام کمابیش از آزار آیت الله لاهوتی
استحضار پیدا نموده که چنین هشداری میدهد وانگهی
روشن است که هیچ جناحی نمی خواهد خاطر امام را
مکدرکند ، ولی وقتی سوّقصد به جان آیت اللہ لاهوتی
تفاق می افتد ، یعنی درواقع سوّقصد به جان امام
نمیشود کاملاً معلوم است که کار از دست جناح
بیمان شک هم خارج شده و جماق دار برای خوش
خدمتی ابتكار عمل را بدست گرفته است . این
کوکلوس کلانهای وطنی مثل برادران امریکائی خود
سیاهان را به اتش می کشند (البنج) هرکسی را اراده
کنند ، مجروح و معدوم مینمایند و از دارو ندار ساقط
میکنند . هیچ قدرتی در این موقعیت که هیئت حاکمه
چتر حمایت برساند نهانگرفته حریف آنهایست اینها
هیچ بیانی ندارند ، و درحال زندگی میکنند . دوستی
و دشمنی ایشان عمیق نیست گذرا است ، بیکارندو
برای هرکسی بیشتر پرداخت کند بیشتر شمار میدهند
واحیاناً "بیشتر میکشد . شعارهایی که خودشان
می سازند ، نه آنها که بادشان میدهند خیلی خوب روحیه
و منش وحد نزاکت آنها را بیان میدارد . روزی که
منهدهس بازرگان سخنرانی میکرد یکی از شعارها این
بود لیرال خرخودتی ، خرعمده ، جماق زنی کارتهندنده !
شمار اخدا این بیان واندیشه باید سرنوشت مملکت
واندیشمندان و دانشگاهیان را تعیین کند ؟ آیا وئیس
جمهوری حق ندارد که در تائید وزراء تامل کند ؟
جواب این است که سپهسالار بیتوشادیران شیلی

نیمیشه .
البته فوری جواب شنیدند : چوب و چماق بی مخها
قانون و دین نمیشه جواب جواهی بود که از دل جمعیت
جوان و روشنفکر جوشید .
حادثه سوءقصد به آیت اللہ لاهوتی کاملاً "گستره و
زیرفای پدیده چماقداری را در جامعه انقلابی مانشان
میدهدو معلوم میدارد که انقلاب ما بیمار شده و
به مرضی مهلک دست به گیریان است . عم انگریزین
است که این پدیده مورد تائید مجلس است چون فقط

گسی نیست بگوید کدام
نویسنده ، کدام روزنامه و مجله مخالف
با قیمانده است که چماق قلم برکشند ؟
همه را آقايان دفن گرده‌اند . و انتگهی
نمیدانم بعرض امام رسیده است که
نویسندهان و مطبوعات خود آقايان
دست‌اندازگاران چه میکنند ؟ چطور
بسهولت برچسب عامل سیا ، عضو
موساد و قلمزن آریا مهری و هزار

افترای اختراعی به استناد مدارک
جعلی به مخالفین خود میزند.

چهل نفر نماینده علیه حمله به آیت الله لاهوتی طی
نامه‌ای اعتراض کردند و یکی از این چهل نفر هم
مخالفت مشروط نموده بود یعنی تصویر گرده بود که
من فقط درمورد لاهوتی اعتراض دارم مفهوم مخالف
آن اینست که سایر سی و شش میلیون نفر جمعیت ایران
باید زیرضربات چماق آش و لاش شوند تا زیان درازی
نکنند و ساكت بر جای خود بنشینند این جناح تندر
که دولت را برسیطره دارد تمام حقائق را با سفط
و آهونگدانی وارونه جلوه میدهد.

وحتی به‌امام امت چنین وانمود میکند که چماق زنی
مغلول قلمزنی نویسندگان غیرمعتمد است. اگر آنها
سکوت کنند، چماق زن هم چماق نمی‌کشد. البته
علامت مشخصه نویسنده متعهد سکوت محض است
با این سفطه هولناک تمام نویسندگان یکسره درنظیر
امام غیرمعتمدو درنتیجه مقصّر جلوه مینماید. آ

وقت امام روی اصول و بنیاد رکنیه کلی بدون اینکه بـ
نویسندگان خاصی نظرداشتند باشند اظهار میدارند
که چماق قلم از چماق بدتر است. بلافاصله از این
بيان صحیح و متن اتخاذ سند میشود و یک حکم کلی
از آن استنتاج میگردد و مثل چماق به مغز مخالفین
کوپیده میشود که در مقابل آن چماق چه مقدار مانند
پرقو و حریر و پرنسیان نوازشگر میگردد. کسی نیسـ
بگوید کدام نویسنده کدام روزنامه و مجله مخالف
با قیمانده است که چماق قلم برکشند؟ همه را آقایان
دفن کرده‌اند و انگهی نمیدانم بعرض امام رسید
است که نویسندگان، و مطبوعات خود آقایان دست
اندرکاران چه میکنند؟ چطور سهولت برچسب عامـل
سیا، عضو مواد و قلم زن آریامهری و هزار افترا
اختراعی به استناد مدارک جعلی به مخالفین خو
میزند و آنها را در کمال بی‌رحمی از تمام مشاغل
محروم و سپس در کمال نامردی و قساوت آنها را
مرز مهدورالدمی نزدیک مینمایند تا به یک اشاعـر
چماق زن مغز مبتلاشی و زندگی خانواده‌اش بربـا
رود این انصاف است؟ این سلمانی است؟ اینـ

در دموکراسی هر قدرتی در گنار خود
صدقه رتی دارد تا آن را از سرگشی و
خودگامگی بازدارد. این ضد، مایه
تخربیب نیست بلکه عامل وحدت و
تکامل است. در گنار قدرت دولت
صدقه رتی بنام مجلس شورا است و
در گنار قدرت مطبوعات صدقه رتی
بنام قدرت مردم وجود دارد.

آغاز کنم . چون آن شهید فقید اولین کسی بود که تشكیلات سرنوشت‌ساز چماق‌زنی را ، پس از دوران مشروطیت و کودتای ننگین ۳۲ مرداد به صورت رسمی و تشكیلاتی دوباره در عرصه سیاست ایران وارد کرد . این قهرمان‌ملی ! در آخرین روزهای عصر رژیم ستم شاهی با دوهزار چماق‌زن حرفه‌ئی برمردم مظلوم و محرومی که عليه رژیم پیاخته بودند حمله برد و ددها نفر را کشت یا ناقص‌العضو و فلج کرد . در میان بزرگ‌مالکان سالارجاف از همه صمیمیتر و مخلص‌انهضور به ندای ملتمنانه سواک محتضر جواب مثبت و تمام عیارداد . سایر بزرگ‌مالکان کمابیش از رزال رژیم بوئی بردند و خود را به کری و کوری میزندنو فرمانهای سواک را نمیخواهند و نمیشینند ، حتی زیر برای حفظ مجویت خود و اموالشان به انقلابیون کمک هم میکردند اما سالارجاف به عکس ، مردو مردانه (!) با چماق‌دارانش چنان بر صفت انقلابیون یورش برد و آنها را آش‌لواش کرد که فریاد اعتراض نمایندگان مجلس دستوری شاه با همه محافظه‌کاریشان بلند شد و تقاضای سلب مصونیت از او نمودند . کوتاه سخن آنکه انقلاب پیروز گردید و سالارجاف به جوخه اعدام سپرده شد . اما نه برای خوش‌قصبهای دوران وکالت‌ش و نه بجرائم بزرگ‌مالکی و تعدی به کشاورزان و نه اینکه اموال دولتی را به یغما برد یا مرتب فحشا و منکر شده‌بود .

به هیچ یکاز این جرائم متهم نبود ، او متهم به تجهیز و گسلی گروه چماق‌زن بود نمیدانم خواننده عزیز به اهمیت این اتهام می‌اندیشی یا آنقدر گوشت از تکرار این جرم در این روزها ، پر شده است که آنرا با دیگر جرائم لوث میکنی ؟ این تنها جرمی بود از میان انواع و اقسام جرائم که به علت خشونت و شکل فرون وسطائی آن از دیگر جرائم مشخص میشد نوعی انحطاط و جهل و جمودت و توحش و پویسیدگی از آن استنباط میکردید که انسان در مقابله وجودان عمومی جهان احساس شرمندگی و سرافکنگی میکرد . یاد لقمان حکیم در انسان زنده میگردید که اورا دیدند میگیریز ، وقتی سئوال کردند از چه میگیریز ؟ فریاد برآورد از جاهل ! و هچنان میگیریخت ... انسان این درد را به که

پیوید و پس از سرخود را در شتر جهانی بست
کند که چماق و چماق داری در جمهوری نویابی ما
نقش اول و تعیین کننده دارد و چماق زنی مساله روز
ماست ! ...

مثلاً اینکه بازماندگان سالارچاگ نه فقط باید برایش از مراجع دادگستری تقاضای اعاده حبیث کنند، بلکه باید از متولیان انقلاب تقاضاً نمایند تا طی یک مراسم رسمی او را از ننگ مجرمیت تطهیر و به شرف شهادت نیز مفتخر نمایند و در عداد شهیدان گلگون کفن انقلاب درآورند! ... اینطوری که در راه تکامل (!) افتاده‌ایم بنظر عمقریب از تمام معدوم شدگان بهمین طریق رفع اتهام و اعاده حبیث خواهیم کرد و اگر از آنها به احترام یاد نکنیم با سرزنش مخاطب قرار میگیریم که، اذکرو- اه ماتاکم بالخبر (ا: د، گذشتگان، خود به نیک باد

کنید). با این جهش قهره‌ای مثل اینکه باید خودمان را آماده سازیم تا وقتی از نصیری و ناجی و طهرانی و حسینی و امثال اینها نام میرند آنان ^و با کلمات رحمت و سپاسی چون، مرحوم میرور، فقید سعید، شادروان یاد نمائیم و گرنه مورد عتاب و سرزنش واقع بیشوم! ... برای زنده داشت شادروان (!) سالارجاف پیشنهاد میکنم این پدیده چماق زنی را از حالت پراکنده‌گی بیرون آورید و بصورت سازمانی بزرگ نسق دهند و آنرا بنام سالاجاف نامگذاری نمائید. و چون این پدیده شریف (!) اکنون با معیار مکتبی و غیرمکتبی بودن جوش خورده و چون شمشیر موکلس بالای سر مردم، آویخته و خرد و کلان را زیهار میدهد باید مسئول قوى و مستقیمي داشته باشد از جهت وسعت مشرب با خارجيان برای برقراری ارتباط با شبکه‌های سیا و موساد و مافیا و واردات ابزار یدکی چماق زنی در آینده، بنظر من کسی شایسته‌تر از عالیجاناب ماء الله خان قصاب برای تصدی این پست نیست. تا امروز حوادث مربوط به چماق زنی همه در جهت پیشمرد مقاصد دست‌اندرکاران بوده و جناحی از هیئت حاکمه آنرا در گرف حمایت دارد. این جناح مثل تمام زورمداران غافل است که مار در آستین میپورد و روزی خود قربانی او خواهد شد. چماق دار وقتی دریافت که ضربات چماق او قدرتی را تشییت میکند، در اسرع وقت میکوشد تا این قدرت را خود تصاحب کند. هم‌اکنون جناح قدرتمند مجبور شده است که اغلب روای چماقداران را به پستهای حساس بگمارد و از خطاهای بی‌دریبی آنها دفاع کند. بجای اینکه آنها را به دنبال خود کشد و به آنها فرمان دهد، می‌بینیم که برای حفظ آبروی خود، دنبال آنها میروند و از آنها فرمان می‌پذیرد! غیر از چماقداران تمام وقت (قول تایم) چماقداران نیمدوست (پارت تایم) هم وجود دارد که از جهت حیثیت اجتماعی صفرند و بهیچ قیمت نمی‌توان آنها را با حقوق سیراپ کرد این است که در مقابل یک معامله با پایای یکار مشغول میگرددند، یعنی در ازا جمله ویوزس، که به مخالفین میبرند سرخط امان میکرندتا

